

Pytania prejudycjalne

Czy ostateczna decyzja dotycząca dalszego działania mającego zezwolenie lub już działającego składowiska odpadów wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31/WE Rady z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽¹⁾ stanowi zezwolenie na inwestycję w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 10 marca 2011 r. — INNO NV przeciwko Unie van Zelfstandige Ondernemers VZW (UNIZO), Organisatie voor de Zelfstandig Modedetailhandel VZW (Mode Unie), Couture Albert BVBA

(Sprawa C-126/11)

(2011/C 152/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: INNO NV.

Strona pozwana: Unie van Zelfstandige Ondernemers VZW (UNIZO), Organisatie voor de Zelfstandig Modedetailhandel VZW (Mode Unie), Couture Albert BVBA

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1, art. 2 lit. d), art. 3 ust. 1 i art. 5, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 53 § 1 ust. 1 i 3 Wet van 14. Juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument (ustawy o praktykach handlowych oraz o informowaniu i ochronie konsumentów z dnia 14 lipca 1991 r.), które w okresach poprzedzających wyprzedzą, od dnia 15 listopada do dnia 2 stycznia i od

dnia 15 maja do dnia 30 czerwca, w branżach wymienionych w art. 52 § 1, zakazują przedsiębiorcom dokonywania wymienionych w art. 42 ogłoszeń o obniżkach cen lub ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, i to niezależnie od miejsca lub użytych środków komunikacji jak również dokonywania przed okresem poprzedzającym wyprzedzą ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, które wywołują skutki w tym okresie, nawet jeśli środek ten, mimo deklarowanego przez ustawodawcę podwójnego celu, mianowicie po pierwsze ochrony interesów konsumenta i po drugie uregulowania stosunków konkurencyjnych między przedsiębiorcami, w rzeczywistości zmierza do uregulowania stosunków konkurencyjnych między przedsiębiorstwami i biorąc pod uwagę pozostałe przewidziane w ustawie gwarancje nie wspiera skutecznie ochrony konsumentów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 11 marca 2011 r. — Aldegonda van den Boeren przeciwko Rijksdienst voor Pensioenen

(Sprawa C-127/11)

(2011/C 152/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aldegonda van den Boeren

Strona pozwana: Rijksdienst voor Pensioenen

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników, zgodnie z którym obniżona zostaje renta rodzinna wskutek podwyższenia emerytury na podstawie ogólnej ustawy o emeryturach z dnia 31 maja 1956 r. ze względu na ustanowienie równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach ustawy z dnia 28 marca 1985 r. jest zgodny z prawem wspólnotowym, a dokładniej z art. 46a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie⁽¹⁾?

2) Czy art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników — interpretowanego w ten sposób, że emeryturę na podstawie ogólnej ustawy o emeryturach z dnia 31 maja 1956 r. należy rozumieć jako emeryturę w rozumieniu tego przepisu lub jako świadczenie równoważne — jest zgodny z prawem wspólnotowym, a dokładniej z art. 10 i 39 — 42 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą z dnia 25 marca 1957 r., a w przypadku niezgodności, czy należy zaniechać stosowania art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników?

(¹) Dz.U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 21 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Dembem Ngagndze

(Sprawa C-140/11)

(2011/C 152/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Suprema di Cassazione

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Demba Ngagne

Pytania prejudycjalne

- a) Czy wykładni art. 7 ust. 1 i 4; art. 8 ust. 1, 3 i 4; art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE (¹) należy dokonywać w ten sposób, iż zabraniają one aby państwo członkowskie nakażywało, zamieniając priorytety i porządek proceduralny wskazany przez te przepisy, nielegalnie przebywającemu cudzoziemcowi opuszczenia terytorium kraju w sytuacji gdy nie jest możliwe przeprowadzenie przymusowego wydalenia w trybie natychmiastowym lub po zastosowaniu środka detencyjnego?
- b) Czy wykładni art. 15 ust. 1, 4, 5 i 6 dyrektywy 2008/115/WE należy dokonywać zatem w ten sposób, że zabrania on aby państw członkowskie przewidywało jako konsekwencję nieuzasadnionego braku współpracy ze strony cudzoziemca przy dobrowolnym powrocie i jedynie z tego powodu, iż zastosowana będzie doń sankcja za czyn przestępny i sankcja detencyjna (pozbawienie wolności) w wymiarze wyższym (do dziesięciu razy) w stosunku do wygasłego już lub obiektywnie niemożliwego do zastosowania środka detencyjnego w celu wydalenia?
- c) Czy wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2008/115/WE można dokonywać — również w świetle art. 8 samej dyrektywy i dziedzin wspólnej polityki wskazanych w szczegól-

ności w art. 79 TFUE — w ten sposób, że wystarczy, iż państwo członkowskie postanowi uznać brak współpracy ze strony cudzoziemca przy jego dobrowolnym powrocie za przestępstwo, aby dyrektywa nie miała zastosowania?

- d) Czy wykładni art. 2 ust. 2, lit b) oraz art. 5 i art. 15 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2008/115/WE należy natomiast dokonywać — również w świetle art. 5 EKPC — w ten sposób, iż stanowią one przeszkodę dla wydania w stosunku do nielegalnie przebywającego cudzoziemca, w którego przypadku nie jest obiektywnie możliwe lub nie jest dłużej możliwe zastosowanie środka detencyjnego, szeregu nakazów w celu dobrowolnego powrotu i ograniczeń wolności, które wynikają z orzeczeń skazujących za czyny przestępne polegające na niezastosowaniu się do takich nakazów?
- e) Czy wreszcie — również w świetle motywu 10, wcześniej obowiązującego art. 23 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen zaleceń i wytycznych przywołanych w preambule dyrektywy 2008/115/WE, art. 5 EKPC — można stwierdzić, iż art. 7 ust. 1 i 4, art. 8 ust. 1, 3 i 4, art. 15 ust. 1, 4 5 i 6 nadają walor reguły zasadom, według których ograniczenie wolności w celu powrotu należy uważać za „extrema ratio” i że nie jest uzasadniony żaden środek detencyjny jeżeli związany jest on z postępowaniem dotyczącym wydalenia w stosunku do którego brak jest jakiegokolwiek rozsądnej perspektywy powrotu?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Södertörns tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 marca 2011 r. — Torsten Hörnfeld przeciwko Posten Meddelande AB

(Sprawa C-141/11)

(2011/C 152/29)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Södertörns Tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karl Torsten Hörnfeldt

Strona pozwana: Posten Meddelande AB

Pytania prejudycjalne

Tingsrätt zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące wykładni ogólnej zasady prawa zakazującej dyskryminacji ze względu na wiek i wykładni art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹):